

гъвкави, колоритни и стегнати — сж прекрасни образци на поетическо размишление.

При четене напр. на „Посвещение“, „Азъ самъ не съмъ“, „Духътъ на възжелението“ и др. се добива впечатление, че поетътъ беседва съ конкретни външни лица — толкова ги чувствува живи, обособени, независими отъ самия него.

Сложната „природа“ на мисълта въ „Посвещение“ е разкрита удивително тънко и конкретно:

Змия коварно-мила, желтоока  
ти бѣ — и драгъ ми бѣше моя грѣхъ;  
като жѣлѣзо хладна и жестока  
ти бѣ — и въ мрачна радостъ те следѣхъ.

Като небето свѣтла и дълбока  
ти бѣ — и въ тебе нѣжно се топѣхъ,  
като нощта престѣпно сладострастна  
ти си!.. и гина азъ въ прегръдката ти властна.

Така е почувствуванъ и „трезвения духъ“, съ който беседва поетътъ въ „Азъ самъ не съмъ“, беседа, която напомня тая, що води Иванъ Карамазовъ съ себе си:

Не вѣрвамъ азъ ни въ дявола, ни въ бога,  
но тебе да те отрека не мога:  
тъй ясно шепнешъ ти! Кога ли те не чухъ,  
надъ мене или въ мене? — трезвенъ духъ!

Беседата разкрива една вътрешна драма: поетътъ се чувствува като безпомощно оръдие на духа:

И ето ме пакъ съсъ тебе — и разбита,  
душата ми пресипна да те пита: